

ΑΠΟ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΔΗΛΕΣΙ

Οί λησται είνε άνένδοτοι και άπειλούν νά σκοτώσουν τους αιχμαλώτους. — Η μοιραία συμπλοκή. — Η σφαγή του Βύνερ και του κόμητος Βεϋλ. — Πώς έκπεφυγησαν ο Έρβερετ και ο Λεϋδ. — Ο Χρήστος Άρβαντιάκης μάχεται και πέφτει. — Το μακελειό του Δήλεσι. — Τα κεφάλια των ληστών. — Ο έπιλογος στο Πεδιόν του Άρεως.

Συνερίζουμε την εξέιστόρησιν της τραγωδίας του 1870, όποτε ή ομηρογία των Άρβαντιάκων ανέταξε αιχμαλώτους μουικούς Άγγλους περιηγητάς κοιτά στο Πικέρι κ' έδημιούργησε μιά μεγάλη κρατική περιπέτεια για την Ελλάδα.

Η Έλληνική Κυβέρνησις, με την έγκρισιν των ξένων πρεσβευτών, άπεράσισε νά υπεβλήθη άσπαστηρί πολιτική και νά δοκιμάσῃ με τό φόβο νά έπιδείξῃ τοὺς λησταί. Ριπή ή έπάρατος έδόθη στους Άρβαντιάκους δι' όν θα ένοχηθώτε καθόλου, έδώκει μόνον εναντι των βροχολογίων. Έκείνοι όμως έδύνασαν ότι οι δε τους μεταφέρουν άμεσώς τα λύτρα και συγγρόνος δεν έμφορεθῃ το Β. Κάτωμα της άμνηστίας, θα σφόνον για τα σόνουα με τοὺς αιχμαλώτους.

Η Κυβέρνησις άπεράσισε νά στείλῃ σιγατό, όχι για νά τους χιτησῃ, άλλα για νά έμποδίσῃ την άποχώρησιν τους.

Την ήμέρα της άναχωρήσεως της συμμορίας από το Πικέρι στον Άρεως και από και στην όχθη του Άσοπου ποταμού, ο νεαρός Άγγλος Βύνερ άπέστειλε την άξιόπιστα συγκριτική επιστολή στο φίλο του Μοκκότοε στις Άθήνας:

«Ο άπεσταλιμένος της Κυβερνήσεως κ. Φαγαίνης έφθασε και είχε μαζού συνέντευξι με τον άοχηρό της συμμορίας. Το άποτέλεσμα είνε δυσάρεστο. Ο άοχηρός ειπε ότι θα μιά κρατήσῃ ζωντανούς τους ή τέσσαρες μήνες. Άλλά φωναζό με είμισοτε πιά άσφαλείς, άφοῦ οί στρατιώται είνε έλευθεροί νά ένεργήσουν. Στην πρώτη τη συγκρούσει με τους στρατιώται, ή άποθανόμε, γιατί θα μιά σκοτώσουν άμεσώς. Σε ένα και μόνο συγκρατανεύου οι λησται και τουτο είνε το έξῆ: Νά συστηθῃ έδώ δικαστήριο και νά τους δικασῃ, κατόπιν δε νά τους δοθῃ χάρις. Τουτο δεν φαίνεται παράνομο.»

»Ευχαρίστησε τον Βασιλέα και τους Υπουργούς του εκ μέρους μου για την καλοσύνη τους και πέτυσε ότι δεν ζητω—γιατί δεν έχω κανένα δικαίωμα σε τουτο— αλλά ότι σαν άνθρωπος που πεθαίνει, ταπεινά τους καληθεύω νά δεχθόνν τα αίτηματα των ληστών και νά διατάξουν την παύση των στρατιωτικών κινήσεων. Αν αυτό δεν γίνῃ, θα πεθάνουμε όλοι σε μιά ή δυο ήμερες, εκτός της άσκαπης αίματοχυσίας που θα γίνῃ. Ο άπεσταλιμένος της Έλληνικής Κυβερνήσεως θεσπεί τη θέσι μας: άπελατιστική, όστε οι μιά δόση θάνατος ο Θεός νά πεθάνουμε άνοθεώς, σαν αληθινά Άγγλοι.

»Δήσων για το δυστυχισμένο φίλο που σε αγαπά.»

Βύνερ

Στο μεταξόν (9 Απριλίου 1870), τα στρατιωτικά άποπάματα είχαν πολιορκήσει τοὺς λησταις, οι όποιοι ήμα να έμεινν άπεράσισιν να φέρονν από την Άγυνη. Στις 2 μ. μ. οι λησται έπέδωσαν το ποτάμι με τοὺς αιχμαλώτους στη μέση.

»Έξαυρα διέκριναν μπροστά τους ένα στρατιωτικό άποπάσμα που τους έφραζε το δρόμο. Εστάθησαν κ' έταμπορεύθησαν στοὺς γρού βράχους.

Ο Τάκης Άρβαντιάκης διάταξε τοὺς σπυροφόρους του: — «Μη ρίξῃ κανείς άρ δεν δόσω διαταγή!... Άμσος δε έλάλεο τον πολυέρωστο δεμητριά Αλέξανδρο Άνεμογιάννη, εκ Πάργας καταγόμνο, νά πῆν στον άοχηρό τοὺς άποπατάματος και νά δηλώσῃ εκ μέρους του ότι: αν οι λησται προσβάλλουν, θα έφραζαν άμσος τους αιχμαλώτους, έπειτα ή άοχηρ μάχη και «δ α π ο ν λ ο σ ο υ α κ ο ρ ι β α τ ο τ ο μ α σ ι τ ο υ σ ε.»

Ο Άνεμογιάννης έπῆρε και τα έλεγε. Ο έπαι κεφαλις τοὺς άποπατάματος άξιοπατάματος άληθινοί:

- Έχω διαταγή νά μηρ τους άρρω να προσχωρήσουν.
- Μα θα σφάσουν τους ξένους ή είνε οί δεμητρίες.
- Αιχή τους δουλειά. Έγώ θα κάνω τη δική μου, σήμωμα με τις διαταγές που έχω!

Ο Άνεμογιάννης εκατάλαβε πιά ότι εχθρῶνν ή μπόρα και τζοκουλίσπη, μαζού, μέο από τοὺς βράχους.

Με τα λίγα λεπτά το στρατιωτικό άποπάσμα έφείξε μιά άσκαπη πλαταιά. Ο Άρβαντιάκης έβγαλε τότε μιά άρωα κραυγή: «Μαζαίτοι, παιδιά! Σφάξτε τους!... Σε λίγες στιγμές ξετιλίχθηκε ή πιο άνατοχιστική τραγωδία. Ο Έρβερετ και ο Έδουάρδος Λούδ, (ο Άγγλος δικηγόρος), πέσανε κάτω ποτότο, σφαγμένοι σαν άρνά! Άπο πυραυλάτο χειρονοηόταν ο Βόβι, Έταλός κόμης και ο Βύνερ. Ο δυστυχισμένος δεν έπρόφτασε ν' αντιστήσῃ την πυραυλική αντίστω. Μά μονορησιά τους έπῆρσαν από τοὺς προσβολομούς της μάχης και τοὺς αίτιαγμούς των ληστών, οι όποιοι έμάχητο με άπελκισία. Η συμμορία είχε διαμορθεθῃ σε δυο τμή-

ματα. Το ποτότο, με άοχηρό το Χορστο Άρβαντιάκη, κατόστρησε γρήγορα. Έγώ από τοὺς λησταις έκοιτώθησαν, ένας έπίστωρε, λαβρομένος. Το δεύτερο τμήμα ήπυ τον Τάκη, κατόστρησε νά πάσῃ τα βοιτά και τα σωθή βοιθουίτο από το σκοτάδι της νύχτας.

Από τις πολλές και διάφορες άρρησεις των σφαγμένων, πειο άοχηρής φάντα ή εξέιστόρησις τοῦ Άγγλου πλοιοφόρου Χάθαμ, ο όποιος, λίγες ώρες μετά την σφαγιά, έπισκεψήθηκε τον τόπο της σφαγής και πήρε πληροφορίες από μνημονεύς μουικούς αυτόπτας. Γράφει λοιπόν ο πλοιοφόρος Χάθαμ:

«Στην τελευταία μαζούδα, προ της πεδιάδος του Δήλεσι εφείθη το πτώμα του Έρβερετ, ως τριακόσες όγγυτες μαζούα από την παραλία και εξακόσες από το μεγαλύτερο σάτι του Δήλεσι... Όλη ή έκτασις, αυτή της γῆς είνε σκεπασμένη από πεκνους θάμνους, δειντοράσια και μαζού πεύκα. Ο Έρβερετ ήταν περμένος μπροσούτα, έπάνω σε ένα μαζού θάμνο, σφαγμένος. Η τοποθεσία αυτή είνε ορατή από το μεγάλο σάτι του Δήλεσι. Παράλληλος προς τη θάλασσα, σε άπόστασι 300 όγγυτων από το πτώμα του Έρβερετ, έσκοτώσαν το δεύτερο θύμα τους, τον Έδουάρδο Λούδ. Και αυτός ήταν περμένος πάνω σε ένα μαζού θάμνο.

«Αλλά, ανέρησαν στις 4 και 45 μ. μ. Οι λησται διαειθθησαν σε δυο σώματα. Οι μεν ήπυ τον Τάκη, λαβόντες τοὺς λοιπούς αιχμαλώτους (τον Βύνερ και τον Βόβι) έβησαν το δρόμο που πάει κατά το Σχηματόν οι δε άλλοι, ήπυ τον Χορστον, (ο όποιος σκοτώθηκε σε λίγο) εξακολούθησαν πορεία παράλληλη προς τη θάλασσα. Ο Τάκης με τοὺς σπυροφόρους τον άφοῦ έπέσσαν την κοιλάδα φαίνεται ότι άλλοιαν γρήγορ ως προς την πορεία τους και έβησαν διεσθθησαν κατά το Ιθάμι. Τα μιλια πειο πειρα βρέθηκε το πτώμα του Βύνερ. Έκείτο όγγυτες μαζούα άρ αυτό έλασε μέσα στο αίμα τον νεαρό ο κόμης Βόβι. Και τοὺς δυο, φαίνεται τοὺς έκοτώσαν κατά τη νύχτα. Άφο μετά τη μάχη, έταγε ή καταδίκη, γιατί το σκοτάδι ήμυ πηχτο και ή βροχή έπεγε σφαγιά.»

Έπει άρ όλη τη ομηρογία με τον Τάκη Άρβαντιάκη κατόστρησαν να περάσουν τα σόνουα και τα κατεφέρων στην Τουρκοκρατομένη των Θεσσαλίας. Μια έπίσημη Άγγλική έκθεσις άναγευ κατόπιν δι ή συμμορία «έμεινε ανενόχλητη» στο χωριό Κούτσα της Θεσσαλίας. Από τότε ή συμμορία γανερώθηκε σε πολλα μέρη και μόλις κατά τον Αύγουστο τοῦ 1873 έτα τουρκοζικό άποπάσμα της εξέστως κοιτά στο χωριό Λαζόφι. Πρώτος μάλιστα σκοτώθηκε ο θηροώδης ληστωζος Τάκης Άρβαντιάκης...

Τα σώματα των δυστυχισμένων ξένων άφοῦ ποδια εφοτογραφήθησαν και τόπον, από τον καλλίτερο της εποχῆς έκείνης φωτογράφος, τον Πέτρο Μορβάνι, μεταφέρθησαν στις Άθήνας. Βασί λέθος εκέταξε την πρωτοεισοσα. Η καμπίνας όδες των εκκλησιών έόχησαν ληπτηροά. Ο κόμης στους δρόμους έκλασε.

Η κηδεία τους έγινε δημοσιον δαπάνη. Την άκολούθησε ο Βασιλέας Γεώργιος, το Υπουργικό συμβούλιο, οι πρεσβεις όλων των κρατιών, άπειρο πλήθος λαού. Τ' άνωστηρασμένα πτώματα ήταν άξιόπιστα και έβήρσανε τη γενική άναγίκτη εναντιον των κατοχόρων φοιτών των.

Η Έλληνική Κυβέρνησις έπέστρωσε στη γῆρα του Άγγλου δικηγόρου Λούδ άποζημιόσι 10 χιλιάδων λιωόν στευλιών, γιατί ή οικογένεια τοῦ Λούδ ήταν πτωχή.

Τα κεφάλια των έφτα γονευθέντων ληστών μεταφέρθησαν στις Άθήνας και έξετίθησαν στο Πεδόν τοῦ Άρεως. Τα πλήθη έβήρσανν για να τα κατωγώθηον επί τοὺς ήμερος.

Υαίτο από λίγο καιρό, έγινε ή δίκη του αιχμαλωτισθέντος ληστοῦ και μερικόν άλλων της ίδιας συμμορίας, οι όποιοι πληροφορήτες έπεσαν στα χείμα των άποπατάματος. Μαζί τους έδειξόθησαν και πέντε άλλοι συμμοριστα που είχαν μισθῃ προ της τραγωδίας του Δήλεσι.

Η δίκη αυτή είχε έξετερις τουρκοζο το ενδιαφέρον των Άθηναίων, την παροχολούθησαν δε και οι ξένοι ποσθενταί. Μερικοί από τοὺς κατοροσούτους γυμναίοι πληρας, μεταφέρθησαν στην αίθουσα του Ακαστηριον έπάνω σε φορεία. Η εντίστωσις που έπροξήγησαν στο πολιτικῆδες άσκαπτήριο ήταν ζωηρή. Άλλοι από τοὺς λησταις βορσοδαν, άλλοι, σιδηροδόμοιοι, άρσεναν και έβήρσαν τον κόμης. «Ενόμιζες, λέει ο χειρογράφος της εποχῆς, ότι βλέπετε Θρησία αιχμηλοτα εν κλοβῳ!...»

Έπειτα από διάφορα δοματικά θέματα ή δίκη έτελείωσε. Από τοὺς λησταις πέτε κατεδικάθησαν εις θάνατον, οι δε λοιποί εις ποδία δεσμά.

Στις 19 Ιουνίου 1870 κατά τα μεσάνυχτα, ή λαμνητόμος εσθήθη

Η πρώτη μετά την αιχμαλωσίαν νύκτα...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΩΝΝΑΙ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ρεϋμόν Ντωβέρ, 28 ετών. Έσθθρ Φλόκ, 32 ετών.

Σ' ένα μικρό γαλιτωμένο σαλονάκι της Κας Έσθθρ Φλόκ, Λιλιάδ.

Κα Φλόκ.— Άλήθεια, δέν μου λές, αγάπη μου, απήντησες στην Κα Γκιτιόλ;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Ώ διάβολε! τό ξέχασα έντελωξ.

Κα ΦΛΟΚ.— Άπώνησέ της, χουσέ μου, δέν είνε σωστό. Πάν όχτώ μέρες τώρα πού έλαβες τήν πρόσκλησή της.

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Καί, δέ μου λές, εσύ θά πās σ' αυτό τό μάλ μασέ;

Κα ΦΛΟΚ.— Τι ερώτησε! Άγού εγώ τόν έβαλα νά σέ καλέσει για νά ιδής πόσο όμορφη θάσαι.

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Ότι θά είσαι όμορφη, ή πό όμορφη μάλιστα τού χορού, δέν άμφάλλω. Ήθελα νά ξέρω μόνον πώς θάσαι ντυμένη.

Κα ΦΛΟΚ.— Θάσαι ντυμένη Νύχτα. Καί σύ;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Έγώ θάσαι ντυμένος... Άπόν!

Κα ΦΛΟΚ.— Τι θά πη αυτό;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Αυτό θά πη πώς δέ θάρθω.

Κα ΦΛΟΚ.— Ώ δέ θάσαι καθόλου εύγενικό έξ μέρους σου αυτό. Καί γιατί δέ θάρθεις;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Γιατί άπολύτιστα δέ θά βρίζομαι στό Παρίσι μετά μιá βδομάδα. Άκουσε, προτιμώ νά σου τά πω όλα: είμαι άπένταρος και πρέπει νά λείψω λίγων καιρών από τό Παρίσι, έξ πού νά διορθώσω τά οικονομικά μου. Έχω μιá πρόσκληση από ένα άνδρόμου για νά μείνω στόν πύργο όσον καιρό θέλω. Θά έπωφεληθώ της καλοσύνης των αυτής...

Κα ΦΛΟΚ.— Μιλέξε σοβαρά;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Σοβαρώτατα αγάπη μου. Τό χρηματιστήριο μου πήξε και τό τελευταίο φράγκο!

Κα ΦΛΟΚ.— Μά, αγάπη μου, είνε φοιχτό αυτό πού μου λές. Άκουσε, άκουσε, και όρίζου ότι δέν θά θμιώσης.

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Στο ύπόσχημα.

Κα ΦΛΟΚ.— (Με φωνή χαδάρα και σφανή.)— Θέλεις νά σου δανείσω έγώ;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ, (άναπληρών.)— Άστεί- εύσαι; Μά είνε τρέλλα αυτό πού λές! Αυτό μούλειπε τώρα νά μου δανείξεις χρημάτα...

Κα ΦΛΟΚ.— Δέν ήθελα νά σέ προσβάλω. Κάνω ό,τι θάζαινες και σύ στη θέση μου.

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ, (φιλιόντας την).— Είσαι στανιάσια, είσαι ύπεροχη Έσθθρ! Μά δέν είνε καθόλου τό ίδιο πράγμα.

Άλλο τό νά μου δανείσεις έσν χρημάτα και άλλο τό νά σου δανείσω έγώ.

Κα ΦΛΟΚ.— Παιδιάτικες ιδέες! Άγαπιόμαστε, δέν είνε έτσι, και ό,τι είνε δικό μου είνε και δικό σου και αντίθετος. Ή όχι;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Δηλαδή ό,τι είνε δικό μου είνε και δικό σου, σύμφωνα. Άλλά δέν μπορώ βέβαια νά δεχθώ χρημάτα πού άνήκουν στόν άντρα σου. Άν και κατά βάθος δέν θάζαινα τίποτε άλλο παρά νά πάρω πίσω τά χρηματά μου, γιατί ό άντρας σου μου τά κέρδισε λιγάκι ύποπτα στό χρηματιστήριο. Κέρδισε, ξέρεις, πολλά τώρα τελευταίως.

Κα ΦΛΟΚ.— Ά, γι' αυτό λοιπόν μου πήρε μιá νέα σειρά μαγαζιάρια για τό κολλίε μου;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Μπορείς νά μ' εύχαριστήσεις... Έγώ σου χάρισα τά μαγαζιάρια αυτά με τά λεπτά πού μου κέρδισες. Μά δέν μετανού. (Την φιλεί).

Κα ΦΛΟΚ, (Γελώντας).— Τι άστεία πού είνε ή ζωή!

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Τι άστεία πού είνε τό χρηματιστήριο! (Με ήθος φιλοσοφικών).— Ή ζωή και τό χρηματιστήριο!

Κα ΦΛΟΚ.— Γέλω μά κατά βάθος είμαι λυπημένη. Σε βεβαιώ πώς άν είσαι και έλάγιστα στενοχωρημένος, μεταξύ μας δέν έχει καμιά σημασία τό πράγμα, σου δανείζω και μου τά επιστρέφεις.

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Όχι, όχι, σ' εύχαριστώ άπειρώς, αλλά είνε περσιτό. Θά τά καταφέρω μόνος μου. Κ' έπειτα, ξέρεις, δέν είμαι δά και έντελωξ άπένταρος. Μου μένουν άκόμη δύο ως τρεις χιλιά-
στού Πεδίου του Άγίου. Την άλλη μέρα, πρωί - πρωί, κόσμος άπειρος ήλξε συγκεντρωθεί νά παρακολούθησιν τις εκτελέσεις. Ό δήμος προσήλθε φοροούμενος, φορόντας χαλόβινο θόρακα και στό κεφάλι φανάκι με κωνόλεικη ταινία. Στη ζώνη τον ήλξε μιá κάμα, γιατί φοβόταν αντίστοιχο έκ μέρους των καταδίκων, ό οποιοι έκείνα τά χρόνια τού παραδίνονταν από τόν Εισαγγελέα με λυμένα τά χέρια! Οι ήρωες όμως τού Αίλου—μά τους όποιους δέν ύπήρχε καμιά συμπάθεια— παρεδόθησαν στό Αίμο σιδηροδεμένοι... Ό ένας μετά τόν άλλο έκαρταμύθησαν χορήγορα - χορήγορα, ενώ ό κόσμος τούς έγρονχάιζε και ή χήρα τού Έδοιάδου Λούδ έκλαιγε σέ μιá γονία.

Όλες ή Εύρωπαϊκές έφημερίδες έδημοσίευσαν περιγραφάς. Στην «Ελευογραφημένη» τού Λονδίνου έδημοσιεύθησαν και μεγάλα σκίτσα Άγγλων σχεδιάσιου πού ήλξε κοίτε επ'είσεξ στην Έλλάδα.

δες φράγκα ως πού νά μου στείλν ή πατέρας μου άλλα για τό ερχόμενο τρίμηνο. Δέ βρίζεις όμως ότι μιλήσαμε πολύ γι' αυτά τά χροδαία πράγματα; Άς μιλήσουμε για τίποτε άλλο. Όστε θά πās τό χορό ντυμένη Νύχτα ε;

Κα ΦΛΟΚ.— Ναί αγάπη μου, και σέ βεβαιώνω ότι θά είμαι τρέλλα. Κρίμα πού δέ θάρθεις νά με ιδής! Σκέψου ότι θά φορώ ένα μαγιό από μαύρο μεταξωτό και επάνω στό μαγιό έναν μεγάλο μανδύα από χορπ, πλισσέ, κατάνιζιτον από άστρα, κεντημένα όμως σέ σχήματα άστεριών. Θά είμαι τρέλλα σου λέω, τρέλλα.

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Όρισμένως. Μόνον πού όταν τό φαντάζομαι αυτό γίνομαι έξω φρενών, γιατί δέν θά μπορούσα νάρθω στό χορό για νά σέ θανατώσω.

Κα ΦΛΟΚ.— Στάσου, δέν τελείωσα άκόμη. Έφορεί τί ώραία μαλλά έχω. Ή λοιπόν, δέ θά τά κρύψω βέβαια. Θά τ' άφήσω έξέλεια στην πλάτη μου και...

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Καί θά είσαι ή πιο έλκυστική Νύχτα πού έγίνηκε ποτέ.

Κα ΦΛΟΚ.— Ζηλεύεις;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Έγώ; καθόλου. Σε καταλαβαίνω πολύ καλά. Μία όμορφη γυναίκα πρέπει νά δείχνη τήν όμορφιά της. Φύσσει μόνον νά μην είνε πάρα πολύ δελεαστική, γιατί τότε δημιουργούνται μεγάλοι κίνδυνοι για τούς... άπόντας. Καί τί θά φορέσης στά μαλλά σου;

Κα ΦΛΟΚ.— Θάθελα νά βάλω ένα μισοφέγγαρο, αλλά ή μικροδία Ντοργτανλό, πού θά ντυθώ Άρτεμις, μου ζήτησε νά της δανείσω τό δικό μου. Θά ήταν άλλωστε γελοίο νά τό φορέσω έγώ. Όταν δεκαέξη και δεκαεφτά χρόνων χορτοπόουλα φορούν μισοφέγγαρο στό λαϊμό τους τί θάπρεπε νά φορέσω έγώ;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Ένα φεγγάρι όλόκληρο, αγάπη μου!

Κα ΦΛΟΚ.— Όχι! άνόητος πού είσαι καιμένος! Όχι, θα βάλω απλώς λουλούδια, νυχτολούδαια. Μου φαίνεται ότι τό σκέτο αυτό στολίδι θά είνε πειό όμορφο.

Ώ ναί! θάσαι ώραία! Κρίμα πού δέ θάρθεις... Μου στοιχίζει άκριβά έξέ- ρεις τό περιήρημο αυτό κοστούμι της Νύχτας. Μόνον ό μανδύας θά στοιχίση χίλια πεντακόσια φράγκα, τό μαγιό, τριακόσια. Καί άμα βάλω και τά παπούτσια και τ' άνθη και όλα τ' άλλα, ύπολογίζω ότι δέ θά τά καταφέρω με λιγώτερα από δύο χιλιάδες.

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Σε ποιο κατάσταση τό παράγγειλεις; Στού Σπένσερ;

Κα ΦΛΟΚ.— Ναί. Ώ, θά είνε παρά πολύ όμορφο κοστούμι. Άλλά τό μόνο πού με στενοχωρεί είνε ότι σέ λίγο θά μου στείλν τόν λογαριασμό. Καί έξ- ρεις τί σαγονίες πού τραβίει. Είνε άνιλεξή ό άθεόφοβος. Μπορεί νά πα- ράση και τις δύο χιλιάδες ό λογαρια- σμός...

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Για μιá πάνμπλουτη σάν και σένα δέν είνε τίποτε...

Κα ΦΛΟΚ.— Δέν είνε τίποτε λές! Μά άκριβώς, φίλε μου, έφέ- τοξ, εφόμερα πολλά, περισσότερα άπ' όσα μου έπέτρεις ό προπο- λογιόμος μου, και ό άντρας μου στά ζητήματα αυτά είνε θηρίο. Δέν θέλω νά του πάρω και άλλα λεπτά και μάλιστα άφού δέν είνε δεκα μέρες πού μου χάρισε τήν νέα σειρά τά μαγαζιάρια για τό κολλίε μου... (Με μεγάλη άξιοπορέπεια) Δέ θά ήταν λεπτό εκ μέρους μου νά τόν επιβαρύνω ξανά.

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Πέξ του καθαρά και ξίστερα, ότι χρειάζεσαι τά λεπτά για τό κοστούμι. Δέ θά σου άρνηθώ.

Κα ΦΛΟΚ.— Όχι, αλλά θά μου κάνη καμιά τρομερή φασα- ρία, θά μου πη πράγματα προσβλητικά. Όταν πρόκειται για χρη- μάτα, γίνεται άνώριστος. Φωνάζει, ουελιάζει, κάνει σάν τρελλός. Ώ άν δέν ήσουν εσύ, αγάπη μου, τόσο στενοχωρημένος!

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Μά γιατί τό λές αυτό, γλυκερά μου Έσθθρ; Κάτι μπορεί νά γίνη... Δέν θέλω νά σε βλέπω λυπημένη, δέ θέλω νά πās στό χορό με τέτοιες έννοις στό κεφάλι σου. Θά σου χα- λούσαν όλο τό κέφι. Πέξ μου ειλικρινώς. Πόσα σου χοιιάζονται; Μά συγχωρείς πού σου μιλώ τόσο έξενομμένα γι' αυτά τά πράγ- ματα, αλλά τί νά κάνουμε, είνε ανάγκη. Δέν τόπαμε άλλωστε; Άφού άγαπιόμαστε ό,τι είνε τού ένός είνε και τού άλλου. Φαντά- σου επιτέλους ότι είμαστε παντρεμένοι και ότι είμαι πειό γενναίο- δωρος άπ' τόν συζυγό σου.

Κα ΦΛΟΚ.— Καί έπειτα δέν πρόκειται παρά νά μου κάνεις ένα δάνειο μόνον, τό οποιοθ θά σου επιστρέψω.

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Φυσικά.

Κα ΦΛΟΚ.— Πόσα μπορείς νά διαθέσεις σήμερα;

ΡΕ·Υ·ΜΟΝ.— Δυό χιλιάδες.

Κα ΦΛΟΚ, (δακρυσώντας).— Ώ άγαπημένε μου, χουσε μου, μου σώξεις τή ζωή.

Άάχρονα, χάρια, φιλιά πάθους και είνγνωμοσύνης, έκστασις, τόξέ!...

Μωρίς Ντωνναι

Ώ! αγάπη μου!... Χουσε μου!...